

Návrhu pachtýře, by bylo pachtovné upraveno podle vládního nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n., soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Pro posouzení přípustnosti úpravy pachtovného je rozhodna doba, kdy vládní nařízení ze dne 29. července 1933 čís. 164 sb. z. a n. nabylo platnosti, tedy den 24. srpna 1933. To plyne z jasného doslovu § 1 tohoto nařízení, jenž praví, že může žádati o úpravu ten, kdo pozemek sám nebo se svou rodinou obdělává, a § 6, který při stanovení podmínek pro větší zemědělce mluví rovněž v přítomném čase. Předpisy těchto dvou paragrafů jest vykládati tak, že všechny podmínky, na nichž závisí přípustnost úpravy pachtovného, musí býti v době, kdy nařízení nabylo účinnosti. Pozdější stav nerozhoduje. Dne 24. srpna 1933 neměl navrhovatel nárok na úpravu pachtovného, poněvadž je zjištěno, že až do srpna 1933 provozoval zvěrolékařskou praxi, která mu vynášela peníz potřebný k živobytí. Proto právem rekursní soud dospěl k úsudku, že v oné době zemědělská výroba nebyla pro navrhovatele hlavním zdrojem jeho důchodů. Nároku na úpravu pachtovného nemohl nabýti později, když se zvěrolékařské praxe vzdal. Z toho důvodu je rozhodnutí rekursního soudu, jímž byl oduznán nárok na úpravu pachtovného, správné, a není vůbec třeba zabývatí se dalšími vývody dovolacího rekursu.

Čís. 13746.

Podal-li dlužník po pravoplatném zamítnutí návrhu na vyloučení zabavených věcí z exekuce podle § 251 ex. ř. nový návrh na vyloučení z exekuce, jenž se týkal těchž věcí a byl odůvodněn týmiž skutečnostmi, jako návrh dřívější, jde o věc pravoplatně rozhodnutou, třebaže se dřívější návrh opíral po právní stránce o ustanovení § 251 čís. 6 ex. ř., kdežto pozdější návrh o ustanovení § 251 čís. 5 ex. ř.

(Rozh. ze dne 13. září 1934, R I 925/34.)

Návrh dlužníka ze dne 12. prosince 1933, by byla zrušena exekuce na zabavené věci, ježto jich nevyhnutelně potřebuje pro provoz své živnosti, byl pravoplatně zamítnut. Novému návrhu dlužníka ze dne 13. února 1934, by byla zrušena exekuce ve příčině těchž věcí, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu dlužníka zrušil usnesení obou nižších soudů i s předchozím řízením a odmítl návrh dlužníkův ze dne 13. února 1934.

Důvody:

Stěžovatel učinil již 12. prosince 1933 návrh, aby exekuce ve příčině knih zabavených pod položkou 8. zájemního protokolu byla zrušena,

opíraje jej o to, že těchto knih potřebuje nevyhnutelně pro provoz své živnosti, kupecké a technické poradny. Návrh ten byl však usnesením z 1. února 1934 pravoplatně zamítnut. Nový návrh, o kterém bylo rozhodnuto usnesením prvního soudu ze dne 28. března 1934 a napadeným usnesením, zněl též na zrušení exekuce ve příčině t ý c h ž v ě c í a byl odůvodněn týmiž skutečnostmi, jako návrh dřívější. Jde tedy o věc pravoplatně rozhodnutou, takže nižší soudy neměly o návrhu nově rozhodovati, nýbrž měly jej odmítnouti. To, že stěžovatel dřívější návrh opíral po p r á v n í stránce o ustanovení § 251 čís. 6 ex. ř., kdežto pozdější návrh o ustanovení § 251 čís. 5 ex. ř., nemůže na tom nic měniti, poněvadž posouzení, pod které ustanovení § 251 ex. ř. by zabavené věci spadaly, jest otázkou právní, kterou řeší soud, a nezáleží na tom, zda navrhovatel má mylný právní názor a podřaduje věc pod jiný důvod § 251 ex. ř. (srovn. rozh. čís. 11.927 sb. n. s.). Stěžovatel v novém návrhu poukázal sám k tomu, že se podřadění v návrhu dřívějším stalo omylem, ač ze skutkového děje bylo jasno, že pro návrh přichází v úvahu čís. 5 a nikoli čís. 6 § 251 ex. ř. V tom směru mohl podati proti prvnímu usnesení rekurs. K pravoplatnosti rozhodnutí jest přihlížeti v každém údobí řízení, nejen v řízení sporném, nýbrž i v řízení exekučním a nesporném, neboť základní zásadou soudních řízení jest, aby o téže věci nebylo rozhodováno opětovně, po případě s různými výsledky (srovn. §§ 240, 261, 475 poslední odstavec c. ř. s. a § 41 e), zák. čís. 100/31 o nesporném řízení).

Čís. 13747.

Uvalení konkursu na jmění povinného nebrání tomu, by se nebylo domáháno uspokojení práva na oddělené uspokojení návrhem na povolení exekuce řízeným nikoliv proti správci úpadkové podstaty, nýbrž proti povinnému.

Bylo-li uvalení konkursu veřejně vyhlášeno a v exekučním návrhu výslovně uvedeno, nevadí, že v návrhu nebylo také uvedeno, že povinný jest v té příčině zastoupen správcem úpadkové podstaty, a nemůže to býti důvodem k zamítnutí návrhu.

(Rozh. ze dne 13. září 1934, R I 926/34.)

Vymáhající věřitel navrhl po prohlášení konkursu na jmění dlužníka, povolení exekuce proti dlužníku. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl, maje za to, že měl býti řízen proti správci konkursní podstaty dlužníkovy, nikoliv proti dlužníku osobně.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by, nehledě k důvodu, z něhož zamítl návrh na povolení exekuce, o rekursu znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Ustanovením § 5 konk. ř. nelze odůvodniti názor rekursního soudu, že návrh na povolení exekuce měl býti řízen proti správci úpadkové pod-